

ROZOGA HÁZ

Pecznyik Pál

Rozoga ház a mi testünk
tetszett vagy nem, beleestünk.
Semmit nem ad, mindig csak kér,
semminél mégis többet ér?
Benne élünk járunk – kelünk,
halálunkig a lakhelyünk.
Szem – ablakán kitekintünk,
távozóknak búcsút intünk.
Elég rozoga a házunk
néha felszökken a lázunk.
Forró nyárban is didergünk,
verejtékben fürdik testünk.
E rozoga kis hajlékra
becses nevünk is felírva.
Csak egyedül lakunk benne,
két személynek már szűk lenne.
Benne: sosem unatkozunk,
reggeltől estig dolgozunk.
Ha meg utazni van kedvünk,
házunkkal kell útra kelnünk.
Ahogy múlnak napok, évek,
földi viskónk egyre vénebb.
Egyszer itt fáj, egyszer ott fáj,
rozoga ez az alkotmány.
Ház fedelét már dér lepi,
lábazata rogyyan neki.
Egyre inkább rozoga lesz,
fala itt – ott már repedez.
A kőműves tatarozza,
kis időre rendbe hozza.
De bármit cselekszik vele,
házunk csak roskad lefele.
S ha romba dől, mi lesz véle?
Kiviszik a temetőbe.
De lelkünk él, mennyekbe száll,
Urunk trónja előtt megáll.
Elmondja hála – imáját,
és átveszi fény – ruháját.
Ott már nem dől össze házunk,
örök nyárban sose fázunk!

Pecznyik Pál
Celldömölk, 1998. XII. 10.